

Tặng một chú rồng phun lửa.

Mục lục

Chuyện của Kì Cục	8
Mít Ướt cần cái khóa nước mắt	12
Công chúa cũng buồn	16
Chuyên gia một buổi	20
Vai diễn nhớ đời của Bất Chước	26
Bức tranh trăm phần trăm “Hoàn Hảo”	30
Khi Da Bùn có cả rừng ôm	36
Nước mắt Bánh Ngọt	42
Thích ai đó cũng là bí mật	48
Bác sĩ Cẩu Kính vui vẻ	53
Một vụ mất tích	59
Tin Tức và tin vịt	67
Ai cần Máy Người Bạn?	72
Thần chú cho Lo Lắng	78
Cúm ách xì bay đi	89
Ai là Người Mẹ vĩ đại?	103
Kết	117

Ngày xưa ngày xưa, có một vương quốc nọ
cư dân chỉ toàn trẻ con.

Tên vương quốc là Ngộ Nghĩnh...

Chuyện của Kì Cục

Ngộ nghĩnh nhất vương quốc chính là Kì Cục. Mọi người gọi cậu là Kì Cục vì cậu toàn làm những chuyện lạ kì.

Trong lúc mọi người đều mặc áo cài nút phía trước, áo cậu lại có hàng nút ở sau lưng, vì cậu thích mặc áo ngược.

Mọi người đi học, đi làm đều bằng chân. Chỉ có Kì Cục cứ bước khỏi nhà lại chống ngược đầu, hai tay chống xuống đất. Kì Cục đi bằng hai tay còn siêu hơn mọi người đi bằng chân nhiều.

Cậu sở hữu đôi tay siêu khỏe, vừa giữ cả thân mình lơ lửng trên không, vừa có thể di chuyển trên đất nhanh thoăn thoắt. Chưa ai nhìn thấy Kì Cục vấp té và ít ai nghe cậu than “Trời ơi, mỗi tay quá!” bao giờ.

Nếu ở rạp xiếc thì Kì Cục đã trở thành một nghệ sĩ ngôi sao. Thế nhưng vương quốc Ngộ Nghĩnh chả có rạp xiếc nào. Cư dân vương quốc cũng chưa ai từng xem xiếc. Nên mọi người đều thấy đi bằng tay như Kì Cục thật kì cục quá chừng.

Nhiều người ý kiến với Kì Cục:

- Bạn đi bình thường coi nào!
- Bạn đừng mặc áo ngược nữa!

Cô bạn hàng xóm Mít Ướt cũng than phiền:

- Sao bạn cứ thích khác người vậy? Kì cục không chịu nổi!

Dạo này Mít Ướt không hay qua rủ Kì Cục đi chơi như trước.

Suốt ngày, Kì Cục chỉ loanh quanh chơi một mình. Buồn chán kinh khủng.

Nỗi buồn có sức mạnh hơn cả dịch cúm.

Chiếc áo mặc ngược của Kì Cục nhiễm nỗi buồn trở nên ỉu xìu, mấy hạt nút chẳng còn sức chạy ra sau lưng. Đôi tay cũng bị nỗi buồn hạ gục, suốt ngày chỉ muốn nằm im, không nhúc nhích. Kì Cục bước ra cửa, chống ngược đầu, tay ử rử chẳng chịu chống đi cho.

- Có lẽ Mít Ướt nói đúng. Mình nên giống mọi người thì hơn. - Cuối cùng, Kì Cục quyết định.

Thế là, sáng ấy, vừa xuống giường, cậu xỏ áo, quay hàng nút từ đằng sau ra phía trước. Lôi đôi giày lâu rồi không cần dùng tới, cậu mang vào chân.

Cư dân vương quốc Ngộ Nghĩnh sửng sốt vô cùng khi thấy một Kì Cục áo mặc thẳng thớm, đi đàng hoàng bằng chân trên đường.

Mọi người cùng ô lên:

- Cậu ta đã hết kì cục rồi.

- Bạn ấy giống y chang chúng ta!

Nhưng rồi lập tức cùng thấy không vui nữa. Hóa ra, lâu nay cư dân vương quốc đã quen nhìn Kì Cục với đủ chuyện kì cục. Hóa ra, dù suốt ngày đòi cậu thay đổi, mọi người vẫn thích một Kì Cục kì cục hơn một Kì Cục bình thường.

Vương quốc chỉ toàn những người giống nhau như đúc thật buồn chán kinh khủng.

- Nè Kì Cục, bạn... có thể nào kì cục như cũ được không?

Vẫn là Mít Úớt, cư dân thân nhất với Kì Cục ở vương quốc Ngộ Nghĩnh, không nhịn được nổi, thốt lên:

- Mình xin lỗi. Mình sai rồi. Khác biệt không có gì xấu. Chỉ là nhiều khi chúng ta không dám thừa nhận cái khác và ngại làm mình khác đi thôi.

Kì Cục ngạc nhiên tròn xoe mắt. Như thể được tiêm liều thuốc thần, dịch cúm nổi buồn trong cậu bay vèo, tan mất.

Đôi tay siêu khỏe tràn trề sức mạnh trở lại. Chỉ trong chớp mắt, cư dân vương quốc Ngộ Nghĩnh thấy Kì Cục lộn mào, áo mặc ngược, tay chống xuống đất. Cứ thế, cậu bước đi thoăn thoắt trong tiếng vỗ tay và hò reo.

Mít Ướt cần cái khóa nước mắt

Nhà Mít Ướt nằm sát vách nhà Kì Cục. Khác với Kì Cục, Mít Ướt không thích bị gọi là Mít Ướt chút nào.

Ở vương quốc Ngộ Nghĩnh ai ai cũng có tên thật ngộ nghĩnh, hay ho. Mỗi Mít Ướt mang cái tên mới nghe thôi đã thấy ướt nhèm, chán ơ là chán.

- Ai bảo em hay khóc. Khóc nhè thì bị kêu là Mít Ướt đúng rồi!

Chị Dịu Dàng cười phì.

Dịu Dàng là chị mà không biết an ủi Mít Ướt gì hết trơn. Tên chị thì hay rồi. Dịu Dàng kia mà. Có cái tên đẹp vậy, chị cần gì quan tâm đến ai nữa.

Đã vậy, lần nào nghe Mít Ướt than chán tên mình, chị toàn đổ thừa tại Mít Ướt hay khóc nhè.

Mít Ướt có khóc nhè đâu, chẳng qua mắt Mít Ướt chỉ hơi nhiều nước hơn mọi người chút đỉnh. Giống như bạn đang sở hữu

cái bồn tắm đầy nước vậy. Bạn sẽ phải khẽ khàng, nhẹ nhàng một tí, để nước không tràn ra ngoài.

Vậy mà, xung quanh Mít Ướt toàn những người chẳng bao giờ khẽ khàng nổi.

Như cậu bạn Kì Cục, đã suốt ngày thích gây đủ chuyện kì cục còn nóng tính. Mít Ướt chỉ thử nhét vài con sâu mới bắt được vào giày cậu ta thôi mà cậu đã nổi sùng lên, dùng dùng đòi nghỉ chơi với Mít Ướt mãi mãi. Giọng cậu ta bình thường đã to, giờ hét tướng lại càng khủng khiếp. Cặp mắt ưa nhẹ nhàng của Mít Ướt bị cậu ta làm sợ quá, nước cứ trào ra, không cách nào kiềm được.

Rồi thêm chị Dịu Dàng, người chẳng dịu dàng như tên gọi gì hết, suốt ngày chọc quê với đòi đánh đòn Mít Ướt.

Mới mượn kẹp tóc chị ra gấp mấy con sâu chơi một chút, chị đã rầy Mít Ướt um sùm. Xin có vài sợi râu mép từ con mèo Bông Gòn, chị cũng hầm hầm vác roi ra:

- Sao em lì dữ vậy, Mít Ướt? Hết chơi sâu dơ sang cắn râu mèo!

Cây roi mỏng lét, nhíp nhíp trước Mít Ướt thật dễ sợ. Bị nó quất phải chắc là đau chết mất. Càng nghĩ càng như có một cái

